

КОБНА ПЛОВИДБА

Море мирно. Дува повољан ветар. Пловимо пуним једрима.

Са палубе гледам пучину. Залазеће сунце ужарило воду. У даљини се плави ребрасти планински венац. Једрењак, у ниском лету, прате неке здепасте птице.

Силазим у кабину, гледам мапу која ми стоји на столу. На мапи означено докле се простира море.

У кабини се наједном смрачи. Изађох на палубу. Мутни облаци се спустили до воде. Снажан ветар удари у једра. Сви се склонисмо. Грмљавина затресе небеса. Муње просецају облаке и гасе се у запењеној води. Лину ледена киша. Птице, кричећи, узлетеше у мрачно небо.

Једрењак се љуљао. У мраку кабине, слушах потмуло хучање таласа. Онда упалих

свећу у свећњаку, и седох за сто да у дневник
упишем ово невреме. Једрењак се наједном
пропе, и суноврати у море. Дневник, заједно
са свећњаком, слете на под. Утом се проломи
страшан тресак, и кроз проваљен бок покуља
вода. Ударили смо у стену!

Са палубе се зачу очајнички повик:

– Тонемо!

И ја се пробудих. Сан је био толико стваран,
да ми се чинило да и даље тонем у узнемирено
море.